॥ अथाष्टादशोऽध्यायः ॥

शुक उवाच ॥ तथा च भद्रश्रवा नाम धर्मसुतस्तत्कुलपतयः पुरुषा भद्राश्ववर्षे साक्षाद्भगवतो वासुदेवस्य प्रियां तनुं धर्ममयीं हयशीर्षाभिधानां परमेण समाधिना संनिधाप्येदमभिगृणन्त उपधावन्ति ॥ १ ॥

ओं । नमो भगवते धर्मायात्मविशोधनाय नम इति ॥ २ ॥

अहो विचित्रं भगवद्विचेष्टितं घ्नन्तं जनो ऽयं हि मिषन् न पश्यति ।
ध्यायन्नसद्यर्हि विकर्म सेवितुं निर्हृत्य पुत्त्रं पितरं जिजीविषुः ॥ ३ ॥
वदन्ति विश्वं कवयः स्म नश्वरं पश्यन्ति चाध्यात्मविदो विपश्चितः ।
तथापि मुह्यन्ति तवाज मायया सुविस्मितं कृत्यमजं नतो ऽस्मि तं ॥ ४ ॥
विश्वोद्भवस्थाननिरोधकर्म ते ह्यकर्तुरङ्गीकृतमप्यपावृतः ।
युक्तं न चित्रं त्वयि कार्यकारणे सर्वात्मनि व्यतिरिक्ते च वस्तुतः ॥ ५ ॥
वेदान् युगान्ते तमसा तिरस्कृतान् रसातलाद्यो नृतुरंगविग्रहः ।
प्रत्याददे वै कवये ऽभियाचते तस्मै नमस्ते ऽवितथेहिताय त इति ॥ ६ ॥

हरिवर्षे चापि भगवान् नरहरिरूपेणास्ते ।

तद्रूपग्रहणनिमित्तमुत्तरत्राभिधास्ये ।

तद्दयितं रूपं महापुरुषगुणभाजनो महाभागवतो दैत्यदानवकुलतीर्थकिरणशीलाचरितः प्रह्लादो ऽव्यवधानानन्यभक्तियोगेन सह तद्वर्षपुरुषैरुपास्ते । इदं चोदाहरति ॥ ७ ॥

ओं । नमो भगवते नरसिंहाय नमस्तेजस्तेजसे । आविराविर्भव वज्रनख